

[Foul Møller.]

fra forhandlingslederen en opfordring til en samtale med socialdemokratiet om mulighederne for at få et forlig — først i onsdags? Inden onsdag har vi ikke haft nogen henvendelse. Torsdagen gik, uden at vi blev indkaldt til nogen møder, bortset fra nogle udvalgmøder. Fredag fik vi invitationen til de firkantede drøftelser fredag aften. Lørdag sad vi og forhandlede hele dagen, men da var det låst fast; man havde låst sig fast mellem fredag og lørdag. Der var ikke tale om, at vi bare kunne snutte et forlig på et tidligere tidspunkt; det hele var ikke klaret og afklaret, hverken sagligt eller politisk, førend vi kunne begynde de afsluttende forhandlinger onsdag, som lørdag førte til det resultat, vi nu alle kender. Statsministeren har altså intet at bebrejde os, og langmodighed og tålmodighed er ikke vist fra regeringens side i denne sag, i hvert fald over for os.

Statsministeren kom så ind på samarbejdet med socialistisk folkeparti. Statsministeren siger, at det er der jo ikke noget mærkeligt i, andre partier arbejder jo også sammen, det er ganske naturligt, statsministeren og hans parti har samme ret som andre partier til at forhandle med et parti og samarbejde med et parti. Ja, selvfølgelig. Det, der er det unaturlige, er, at da man så er gået til valg — og det var så sent som den 20. november 1966, to dage før valget — sagde statsministeren: lad mig sige det klart, og det skal også være et svar til hr. Aksel Larsen: han får ingen chance for at bestemme min regerings politik. Der er dog ikke så langt fra den 20. november til nu. Jeg erkender, at statsministeren her åbent og ærligt har sagt: vi, altså socialdemokratiet, har skiftet standpunkt og skiftet holdning til socialistisk folkeparti. Men hvorfor har man gjort det? Hvad er det, der er sket siden den 20. november, og som har medført, at socialdemokratiet har skiftet holdning? Er det det, at man har fået flertal i fællesskab?

Ja men det var jo den situation, vi spurgte om; det var jo det, vi spurgte om i fjernsynet; hvis det socialistiske flertal kommer, vil man så give hr. Aksel Larsen indflydelse? Det var på spørgsmålet om den situation, at statsministeren svarede

med ordene: lad mig sige det helt klart, og det skal også være et svar til Aksel Larsen: han får ingen chance for at bestemme min regerings politik. Hvis de to partier ikke havde flertal, og hvis det ikke var forudsætningen for spørgsmålet, var det jo fuldstændig rystende ligegyldigt, for så havde han jo ingen chance. Det har vi jo set tidligere; han havde jo ingen chance, så længe de to partier ikke havde flertal i fællesskab. Det var ud fra denne forudsætning, statsministeren svarede; men næppe var stemmerne talt op, før omsvinget kom, og nu har vi set igennem generalstabsaftalen, at det er sket fuldstændigt.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om hensynet til erhvervene og sagde så demagogisk til os: er det konservative folkeparti imod disse hensyn til erhvervene? Nej, det er vi naturligvis ikke, det er jo ikke det, vi har noget imod, det ved statsministeren godt, men vi har noget imod, at man f. eks. har skærpet situationen for erhvervene. Vi var villige til at stemme for regeringsforslaget, der gav valgfrihed imellem de to afregningsformer; vi arbejdede på, at regeringsforslaget skulle oprettholdes. Men hvilket hensyn viste regeringen over for erhvervene? At man ændrede sit eget to gange fremsatte forslag og skærpede det i denne betydningsfulde sag i forhold til erhvervene.

Statsministeren var lidt sarkastisk, da han sagde: de konservative har også skiftet politik efter valget. Ja, det har vi; det har vi gjort for at få indflydelse; det har vi gjort, fordi vi erkender, at hvis dansk demokrati skal arbejde sig frem imod forhandlingsresultater, er det nødvendigt, at man respekterer vælgernes bedømmelse af et foreliggende problem, ellers kom vi jo aldrig videre. Men vi har ikke sagt på noget tidspunkt, at vi ikke ville samarbejde med socialdemokratiet om en fornuftig skattereform. Vi prøver på at stå ved vort ord. Netop for at få indflydelse, netop for at give socialdemokratiet det, som vi mente socialdemokratiet havde krav på, nemlig kildeskatten og skattefradragetsreglens afskaffelse, gik vi ind i forhandlingerne og accepterede det som grundlaget. Men vi fik jo ikke noget ud af det.

Jeg skal her resumere, at da vi ikke har kunnet få sikkerhed for, hvad merværdi-